

MOTÝL

Príbeh o ženskom
zločineckom gangu
podľa skutočných
udalostí

ERIN BLEDSOE

ŠTYRIDSAŤ SLONÍC

ŠTYRIDSAT SLONÍC

ERIN BLEDSOE

ŠTYRIDSÁT SLONÍC

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE FORTY ELEPHANTS

Copyright © Erin Bledsoe 2022

All rights reserved.

Translation © Mária Koscelníková, 2023

Cover photo © Ilina Simeonova/Trevillion Images

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2023

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 878-80-8164-332-3

*Oteckovi. Čítal si každú verziu tejto knihy
a veril si vo mňa aj vtedy, keď moja viera pohasla.
Opustil si svet v ten istý týždeň, keď som zistila,
že sa moje sny stanú skutočnosťou.
Ďakujem, že na mňa čakáš.*

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

Londýn 1920

Niektorí kradnú zo zúfalstva. Iní kradnú pre potešenie.

Ja kradnem pre oboje.

„Dám si škótsku,“ vypýta si môj cieľ.

Venujem mu oslnivý úsmev. „Ešte niečo?“

Premeria si ma od hlavy až po päty, kým ja si zas obzerám zlatú retiazku vreckových hodínok, ktoré mu visia z náprsného vrecka dvojradového saka so špicatými chlopňami. Pokúša ma to rovnako ako predavači pri Piccadilly pokúšajú čerstvým mäsom a ovocím vyhľadované siroty prahnúce po kúsku jedla.

„Ako sa voláš, bábika? Ešte som ťa tu nikdy nevidel,“ vypytuje sa, vytiahne si nohavice a potom sa ku mne načiahne a položí mi ruku na bok. „A to poznám všetky Katine dievčatá.“

„Všetky nie,“ žmurknem naňho, kým sa ku mne nakláňa bližšie s chlipným úškrnom. Rukou mi sklzne na stehno a zovrie mi priliehavé nohavice, súčasť škandalóznej uniformy všetkých servírokov v *Klube 43*.

„Zlatko, ak mi prezradíš svoje meno, dám ti za obsluhu štedré prepitné.“

Nakloním sa k nemu. „O akej sume sa bavíme?“

Od srdca sa zasmee. Zazobaní muži totiž milujú moc, ktorú majú vďaka svojmu majetku. A najmä moc nad ženským pokolením. Spravia čokoľvek – povedia čokoľvek –, aby sme sa im podvolili. Našťastie pre mňa sú vďaka tomu aj menej opatrní. Čím viac sa k nemu priblížim, tým menej je obozretnejší a celý sa mi odhalí.

Pritlačím k jeho lícu svoje, sladko zašepkám: „Páči sa mi, keď mi hovoria kráska“ a natiahnem sa po hodinkách. Len čo ich zovriem v dlani, prebehne mi po chrbte mráz a pripomenie mi, že som sa pre túto prácu narodila a že je mojím jediným poslaním.

„Tak dobre, kráska. Uvidíme sa po šichte? Dám ti čokoľvek, čo budeš chcieť.“

Už si mi dal.

„Prinesiem vám drink.“ Snaží sa mi dotknúť tváre, no ja sa rýchlo odoberiem k baru a nenápadne si strčím hodinky do vnútorného vrecka košele.

„Jednu škótsku a dvakrát kokteil champagne!“ zakričím barmanovi a poklopem po pulte, aby som zaujala jeho pozornosť. Kým čakám na objednávku, prezerám si zákazníkov. Neviem si pomôcť. Ľudia sú pre mňa ako trojkruhový cirkus, v ktorom akrobati predvádzajú jeden šialený kúsok za druhým.

Hoci je ešte len pondelok večer, v *Klube 43* je živo ako v piatok. Sú tu všetci boháči z Londýna. Ľudia si pripájajú ostošeť a smejú sa, ak si náhodou šampanským ofrkajú drahé obleky či luxusné šaty kúpené na Savile Row.

Ako malá som snívala, že budem jednou z nich – členkou smotánky. Predstierala som, že moja maličká izba je mestský dom vo štvrti Mayfair a že všetky moje bavlenné šaty sú z kvalitného hodvábu. Mama vravievala, že vďaka

predstavivosti môžem byť kýmkoľvek, ale otec, majstrovský zlodej, mi vštepoval, že fajnovú vec získam len vtedy, ak si ju ukradnem.

No vojna ma presvedčila, že otec má pravdu. S rojčením ďaleko nezájdem.

„Ty si to nové dievča. Alice, však?“ spýta sa ma barman a posunie mi objednávky na štýlovom zrkadlovom podnose po pulte. „Ešte nikdy si neroznášala drinky, mám pravdu?“

Pomaly si ho kúsok po kúsku premeriavam pohľadom. S takým telom by som si mohla užiť. Je štíhly a svalnatý, má výraznú sánku a nádherné plné pery. Akurát tá malá jazva vedľa ľavého oka je jediná chybička, ktorú som postrehla. Rýchlo si predstavím, ako mu prstami ískam vo vlasoch, a nato sa k nemu nakloním trochu bližšie. „To má byť otázka alebo výčitka, Rob?“

Vypúli oči, ale namiesto zisťovania, ako je možné, že som si zapamätala jeho meno tak rýchlo, iba pokrčí plecami a odvetí: „Možno oboje?“

Hrám tú hru s ním. „A čo ma prezradilo?“

„Spôsob, akým zazeráš na zákazníkov... ťažko povedať, či fascinovane alebo s odporom.“

„Možno oboje?“ provokujem ho.

Uškrnie sa. „Keď pracuješ v lokáloch ako tento, na klientelu si rýchlo zvykneš.“

Pohrdavo sa usmejem. „Práve som videla, ako sa chlapík vygrcal do klobúka a potom si ho takmer znovu nasadil, aby mohol dokončiť tanec. Na to sa nedá zvyknúť.“

Zamračí sa. „Takže si tu prvý deň?“

Po tomto obvinení sa zmôžem len na pohľad, ale v jeho čoraz širšom úsmeve postrehnem pobavenie.

„To som nikdy nepovedala.“

„Pracovala si už v kadejakých kluboch v tomto meste, však? Podľa tvojich odporúčaní si robila v Murrayovom kabarete na Bakerovej ulici? Povráva sa, že tam sú ľudia oveľa horší.“

Musel čosi postrehnúť. Pravdou je, že nemám ozajstné skúsenosti, iba záznamy, ktoré sfalšovala moja mama, aby mi pomohla dostať túto prácu. Moje pracovné dokumenty sa menia v závislosti od miesta. A moje meno takisto. Pracujem už od štrnástich a po šiestich rokoch niet v mojich dokumentoch ani jedinej pravdivej vety. Som tým, kým potrebujem byť. Vo dne pracujem ako chyžná u zazobaného majiteľa divadla a vyčkávam na chvíľu, keď ho budem môcť nenápadne okradnúť, no a v noci roznášam koktaily v tomto klube.

Schmatnem podnos a vyrazím k zákazníkom. Cestou položím koktail pánovi rukatému na stôl a stihnem obísť podnik akurát vo chvíli, keď džezová kapela začne z nástrojov vyludzovať chytľavú rytmickú pieseň a všetkých vyláka na tanečný parket. Odvrátim zrak od kapely a medzitým stihnem podať dva drinky spoločenským prominentkám, ktoré pohŕdavo ukazujú na baviaci sa dav. Občas premýšľam, aké je to byť oslnivou mladou košťou, ktorá terorizuje Londýn svojimi klebetami a hrami. Tie dve tu budú až do rána tancovať, pomedzi to popíjať a tajne šnupať kokaín.

„Tá kapela je božská,“ okomentuje jedna z nich.

Druhá súhlasne prikývne. „Poďme tancovať, kým nás na smrť neunudia.“

Sledujem, ako sa strácajú v dave, a so zrýchľujúcim sa tempom piesne sa mi úmerne zrýchli tep. Kým si pomedzi pásy cigaretového dymu a vlniace sa telá hľadám novú obeť, po zátylku mi stekajú kropaje potu. A vtedy ho zbadám

– tancujúce dievča vo fajnových šatách a so šperkmi vykladanou kabelkou. Prekľúčujem davom a snažím sa k nemu dostať. Prejdem popri preplnených stoloch a hučiacich skupinkách, a odrazu nepočujem okrem vlastného plytkého dychu vôbec nič.

Mám oči iba pre dievčinu.

Ženy sú komplikované. Viem sa k nim dostať náhodným drgnutím alebo potknutím, čo mi dopraje iba pár sekúnd, aby som stihla potiahnuť to, čo chcem – či už striebornú sponu do vlasov, zlaté náušnice, alebo prsteň s rubínom. Ženy sú riskantný cieľ, ale zároveň sú to chodiace truhlice s pokladom.

Priblížim sa k nej a len čo sa jej chystám stiahnuť jagavú kabelku z pleca, odtiahne sa odo mňa a s tichým zavrčaním ma schmatne za zápästie. „Nech ti to ani nenapadne, bábika.“

Inštinktívne si prichystám asi stovku výhovoriek a potom sa rozhodnem, čo by som urobila v prípade, ak by šla za Kate. Tá by totiž zavolala polišov. Zachváti ma panika, ale len čo otvorím ústa a chcem niečo povedať – čokoľvek –, začujem ju vysloviť moje meno. „Alice?“

Ohromene sa zatackám dozadu. „Maggie?“ zašepkám takmer nečujne jej meno a zuniaca hudba v klube na chvíľu upadne do úzadia. Hoci stále cítim pot a stuchnutý vzduch, mám pocit, akoby sme tam stáli len my dve. Ja a moja dávno stratená priateľka.

„Ty tu pracuješ?“ Zradí ju hlas a postrehnem v ňom údiv, ale potom sa pozrie na svoju kabelku a diabolsky sa na mňa uškrnie. „Akosi si vyšla z cviku.“

Neviem nájsť správne slová. Naozaj je tu? Po všetkých tých rokoch?

„Tri roky a osem mesiacov,“ poviem nahlas, stále v šoku.

Maggie predo mnou sa totiž vôbec nepodobá na dievča v obnosených šatách a s krvavými päťami, s ktorým som vyrastala. Prebýjala sa životom rovnako ako ja, mala talent na kradnutie a vedela z toho vyžiť. Jej pravačka však bývala odjakživa silnejšia než moja. Keď sme sa stretli prvýkrát, bratia ju donútili pobiť sa s chlapom v Jame, kým sledujúci dav vykrikoval svoje stávky.

Vtedy jej ulica dala prezývku Rozparovačka.

Teraz je Maggie krásna a oslnivá v hrubej slonovinovej kožušinovej peleríne a s čerstvo ostrihaným mikádom, no žiaden mejkap jej bezočivý výraz nezjemní.

Vrhnem na ňu obdivný pohľad. „Aha na ňu v luxusných handrách! Prešla si kus cesty, odkedy si kradla čokolády v Lambethe.“

Odkašle si. „To už bolo dávno.“

Poobzerám sa okolo nej. „A kde máš nápadníka?“

„Žiadneho nemám.“

Znovu si ju prezerám, tentoraz dôkladnejšie, a stratím reč. Pod pelerínou má na sebe strapcové čierne koktailové šaty spleťto zdobené korálikmi. Na pančuškách nemá jediné očko a na elegantných lodičkách s remienkami cez priehlavok niet ani šmuhy.

Donútim sa však povedať: „Tvoji bratia nespomínali, že si späť v Londýne.“

„Som tu už dlhšie,“ prizná sa. „Ešte sme sa nevideli. Keď sme sa zhovárali naposledy, jasne mi dali najavo, že doma už nie som vítaná.“

Spomeniem si na noc, keď bez slova odišla. Sužovala som sa obavami a predstavovala si tie najhoršie scenáre. Strachovala som sa o ňu celé mesiace, až kým som sa jedného rána nezobudila a rozhodla sa, že je mŕtva.

Pretože ak bola mŕtva, nemalo zmysel za ňou prahnúť.

Zasa ma zavalí tá dôverne známa bolesť a desí ma návrat spomienok na to, čo pre mňa kedysi znamenala. Nemôžem im dovoliť mučiť ma. Nie tu a nie teraz.

„Veľmi rada som ťa videla, ale musím sa vrátiť do práce,“ zašvitorím rýchlo, a keď sa obzriem, zbadám barmana vyzeráť ma v dave. Na bare ma už čaká podnos plný drinkov. Takto z diaľky je Rob ešte krajší. Stojí pred zástupom fliaš s alkoholom naukladaným do radu pri zrkadlovej zástene. „Tamten si už teraz myslí, že som pochybná.“

Obrátim sa na odchod, ale Maggie ma jedným pohybom zastaví.

„Počula som o tvojom otcovi, Alice.“

Nenútene pokrčím plecami. „Ak sa bude dobre správať, stvrdne tam iba dvanásť mesiacov.“

„A ako sa darí Mintu bez neho?“

„Teraz to už nie je tvoja starosť. Alebo áno? Mala by som sa vrátiť.“

„Tak sa porozprávajme, keď skončíš.“

Podozrivo si ju premeriavam pohľadom. „Čo odo mňa chceš, Mags? Pochváliť sa, ako si sa mala dobre? Počuť odo mňa, že som sa mala zle? Že som zostala s rodinou, zatiaľ čo ty si od svojej odišla? Neviem si totiž predstaviť, o čom inom by sme sa asi tak bavili.“

„Počula si už o Mary Carrovej a jej gangu zlodejok?“ spýta sa ma bez škrupúl a mňa zachváti zvláštny strach.

Ocko ma vždy učil niečo také nevyslovovať nahlas, hlavne nie na preplnenom mieste ako toto. Vravieval mi: „*Ak chceš byť nenápadná, drž zobák a buď neviditeľná.*“ Tej rady sa držím a nikdy som sa ešte nepopálila.

Zlodej musí byť neviditeľný.

Potrasiem hlavou a ostražito sa rozhliadnem navôkol.
„Nie, mala by som?“

„Štyridsať sloníc. Majú celkom slušnú reputáciu. Nečítaš noviny? Mary Carrová je naša vodkyňa a...“

„Naša?“ Len čo vysloví toto slovo, zdvihnem obočie.
„Patriš do jej gangu?“ Osamote tie slová dávajú zmysel, ale nie spolu v jednej vete. „Ty si členkou gangu?“

„Nie je to hocijaký gang.“

Posmešne sa zasmejem a potom zo seba vydám hlboký, ťažký povzdych. „O tom pochybujem.“

„Mary sa darí,“ trvá na svojom. „Každú príležitosť využije vo svoj prospech.“

„Takže si toto všetko čmajzla? Aj šaty... a kabelku?“

Pri tej predstave sa zasmeje a uhladí si šaty. „Nikdy nenosievame to, čo ukradneme. Kúpila som si ich sama. Vďaka Mary Carrovej mám nový život a možnosti, o akých sa mi ani nesnívalo.“ Tvár sa jej rozžiari. „Zoznámim ťa s ňou?“

Ja však zatnem sánku. „Chceš, aby som sa pridala do gangu?“

„Nebud' taká netýkavka, Alice.“ Odmlčí sa. „Mary je tu a už som jej povedala, že kedysi sme spolu v detstve bili bandu. Aj to, že si talentovaná ako tvoj otec. Vie všetko a rada by sa s tebou konečne stretla.“

Pomaly zažmurkám a celá zmeraviem. Vzduch v klube je odrazu horúci a vydýchaný, akoby som sa dusila. Zaplavia ma spomienky na dievča, ktoré som kedysi poznala, a potom sa pozriem na dievča, ktoré stojí predou mnou v tejto chvíli. Ako môže odo mňa žiadať niečo také? Ba čo je dôležitejšie, ako mohla celý ten čas vykladať o našom detstve tej istej osobe, pre ktorú ma opustila?

„Myslela som si, že si zomrela, Mags,“ utrúsím hlasom chladným ako ľad. „Keď si odišla, nepočuli sme o tebe ani slovo. Neprišiel ani list... absolútne nič.“

Dlhšie váha a snaží sa nájsť slová. „Vždy sme snívali o tom, že ujdeme. Prečo by som sa mala obzerať späť?“

„Celé tie noci som sedávala a dívala sa na tmavé pochmúrne ulice, vyčkávala som, či nepríde nejaký taxík a nevyhodia ťa pred maminým obchodom, kým ty si bola preč a bratríčkova sa s nejakou vodkyňou gangu a vykladala jej svoje spomienky na miesto, ktoré si bez problémov opustila!?“

Kým sa na mňa znovu zahľadí, pohľadom si premeria celý klub. „Tak to nie je, Alice. Nemôžem byť hrdá na dievča, ktorým som bývala, bez toho, aby som ním opäť chcela byť?“

Neobmäkčí ma. „V tom prípade si zrejme zabudla, že Diamondovci sa do gangov nepridávajú... takže si láskavo svoju ponuku strč a odpáľ.“

Nakloní hlavu. „Takže si stále v oteckovom tieni, čo?“

Stúpne mi tlak. „A ty si z tieňa bratov prešla do druhého?“ „Mary je úplne iná.“

„Možno aj horšia.“ Prstom ukážem na jej šaty a moju žiarlivosť nahradí trpkosť. „Ešteže tvoji bratia od teba nežiadali nosiť tieto smiešne šaty.“

Žiarivá miestnosť vôkol nás je zrazu malá a neatraktívna. Zavládne medzi nami ticho a prejde dlhá významná chvíľa, v ktorej na seba len zízame. Netuším, čo si myslí, ale viem, čo si myslím ja.

Je mi cudzia a to ma zabíja.

Napokon trochu váhavo hlesne: „Veľa šťastia, Alice.“

„To mi netreba.“

Rob si ma konečne všimne a okato ma volá. Uvítam to ako výhovorku a poberiem sa na odchod. Rýchlo sa pretlačím späť

k baru, no Robova pobavenosť v hlase sa už úplne vytratila. „Ak nedonesieš ľuďom drinky, prestanú si ich kupovať a obaja prideme o prachy. Ja drinky miešam a ty ich roznášaš. Takto to tu chodí.“ Ukáže na koktaily. „Tieto pôjdu dozadu do boxu.“

Skôr než vezmem podnos, nešikovne si upravím tričko a dlhé nohavice. Už celý týždeň sa snažím zvyknúť si, že sa mi tá látka zarezáva do nôh.

„Problémy s uniformou?“ postrehne.

„Nikdy predtým som nohavice nenosila,“ priznám sa, pričom nerátam ten vzácny okamih, keď som sa v detstve hrala na ocka, pobehovala po dome v jeho nohaviciach a naháňala brata Tommyho.

„Pretože ženy nohavice nenosia, ale ani nevlastnia kluby. Napriek tomu je to realita.“

Ukáže hlavou na Kate Meyrickovú, majiteľku *Klubu 43*, ktorá chodí od jednej skupinky hostí k druhej ako taký spoločenský prelietavý vták – smeje sa a rozpráva sa s každým hosťom. Nik netuší, ako sa vypracovala na kráľovnú nočných klubov, a predsa ňou je. Keď som sem prišla na pohovor, položila mi jedinú otázku: „Čo spravíš, keď sa ťa zákazník pokúsi obchytávať?“

Okamžite som jej popravde odvetila: „Kopnem ho do gulí.“

Namieste ma prijala.

„Kate rada porušuje pravidlá, takže si na tie nohavice radšej rýchlo zvykni,“ poradí mi a pichľavo ukáže na vlastnú uniformu – nohavice s trakmi na holom hrudníku a k tomu zladenú kravatu. „Buď rada, že nie si polonahá. Kate sa rada baví na tom, že zamestnankyne oblieka ako chlapov a zamestnancov zasa ako“ – hľadá správne slovo – „toto.“

Usmejem sa a okato i nemravne si ho obzerám ako výstavný kus. „Kto by sa už na takýto výjav sťažoval?“

Tvár mu zaleje rumenec, znovu ukáže na box a poklopká po podnose s drinkami. Zbadám Maggie prejsť k boxu a sadnúť si doň aj so skupinkou dievčat a uvedomím si, že tie koktaily sú pre ne.

Chvíľu si mädlím ruky a potom sa odhodlane poberiem k ich boxu. Kým sa predieram davom, opriem si podnos o plece, aby som nerozliala nápoje. Na čalúnených sedadlách sedia štyri ženy odeté v hrubej kožušine ovešané šperkmi od hlavy až po päty. Na krku majú dlhé perlové náhrdelníky, na ušiach im visia náušnice s rubínmi a v tlmenom svetle mi neuniknú ani ich zlaté náramky. Všetky vyzerajú ako výstavné figuríny z obchodného domu Selfridges.

„Konečne,“ vyhrkne jedna z nich a netrpezlivo si uchmatne drink z podnosu skôr, než ju obslúžim. Jej dvojčka urobí to isté.

Maggie sedí na opačnej strane a usmieva sa na môj vkus až priveľmi víťazne, pretože si myslí, že som tu dobrovoľne. Pozrie sa na svoju spoločníčku, ženu v púdrovoružovom čínčilovom pléde so striebornou čelenkou s pierkom, starostlivo nasadenou na zlatistých lokniach, až pripomína kráľovskú korunu.

Na prstoch jej napočítam sedem diamantových prsteňov. Sú to síce malé kamienky, ale umne vybrúsené. Rýchlo si spomeniem, keď pri mne v detstve otec kľačal a učil ma rozoznať kvalitný diamant.

„Dobre vybrúsený diamant je oslnivý a žiarivý, zatiaľ čo zle vybrúsený diamant je matný.“

Vtedy som sa naňho pozrela so zvedavým úsmevom a spýtala sa ho: „A aká som ja?“

„Žiarivá, dieťa moje, žiarivá.“

Zažením spomienku a znovu si obzriem jej prsty. Na rozdiel od ostatných dievčat, ktoré sa viac sústredia na popíjanie

než na mňa, sa ona usmieva priamo na mňa. Musí byť aspoň o pár desiatok rokov staršia než zvyšok skupinky, ale zostarla do krásy. V kútikoch očí má iba zopár vrások. Mala by som byť z jej prívetivého postoja pokojná, no jej úškrn mačky Šklabky ma znepokojuje a mám pocit, že vie niečo, čo neviem ja.

Toto je tá slávna Mary Carrová?

„Ospravedlňujem sa za zdržanie, dámy.“

„Radšej nám prines whisky,“ rozkáže mi Maggie s úškrnom. „Vieš, že nie som džinová dáma.“

„Človek by pochyboval, či vôbec si dáma,“ podpichne ju jedno z dvojčiat a to druhé sa zachichoce.

„Ak si neprestaneš otvárať hubu, Norma, pohladím ti ju pästou!“ vyštekne Maggie.

Staršia žena luskne prstami. „Maggie, správaj sa pekne.“

„Nič ti nesľubujem, Mary,“ odfrkne Maggie a zagúľa očami.

Mary ma zasa nájde pohľadom, zatiaľ čo Norma aj so sestrou prejdú popri mne na parket.

Odkaslem si. „Prinesiem vám ešte niečo?“

„Máš rýchle prsty,“ zloží mi kompliment staršia žena, teda Mary Carrová. „Sledovala som, ako zbieraš veci v dave. Si talentovaná. Ako dlho sa s našou Mags poznáte?“

S našou Mags? Stisnem pery a jej poznámku ignorujem. „Zbieram?“

„Kradneš,“ vysvetlí a potom prejde do šepotu. „Radšej to však nazývame *zbieranie*. Je to menej drsné a, nuž, *kradnutie* je veľmi škaredé slovo. Nechceli by sme, aby o nás niekto niečo také rozširoval.“

„My?“

„Sme ako ty.“ Ukáže na Maggie a potom na dvojčatá tančujúce foxtrot. „Sme zberateľky. Ibaže my operujeme v obchodoch na West Ende, kde sú ozajstné odmeny.“

Myseľ mi beží na plné obrátky. „Kradnete v obchodných domoch?“

Nikdy som nemala guráž urobiť niečo také riskantné. Zakaždým, keď sa o to pokúsil môj otec, policajt ho pritlačil k mačacím hlavám a odvliekol ho preč skôr, než stihol potiahnuť čo i len ihlicu z klobúka.

„Vo všetkých obchodoch,“ spresní a samolúbo si prebehne prstami po ružovej kožušine. „Niektoré ženy sa totiž preto narodili. Pre fajnovejšie veci v živote.“ Zíza na všetky naškrobené dámy v klube. „Niektoré však nie. Niektoré ženy každý deň bojujú o to, čo iné ženy považujú za samozrejmú.“

Nanešťastie ma jej slová hypnotizujú. Sledujem, ako hýbe ústami, a predvídam, čo povie ďalej. „S mojimi dievčatami sme sa do luxusu nenarodili, ale máme ho. Prezradím ti, ako sme k nemu prišli?“

Vyschne mi v hrdle, a keď sa obzriem späť k baru, Rob ma prepaľuje pohľadom.

„Tak chceš sa to dozvedieť?“ Marin hlas mi zvoní v ušiach. Odvrátim zrak od Roba a znovu sa na ňu pozriem.

„Ako?“

„Máme na to guráž.“

Na minútu sa odmlčím a hľadám slová. „Medzi gurážou a hlúposťou je tenká hranica. Stavím sa, že mám rovnakú guráž ako vy, no ja som opatrnejšia, kedy ju využijem.“

Pohrdavo si odfrkne, ale potom sa na mňa zoširoka usmeje. „No toto! Páčiš sa mi! Rada by som si ťa vyskúšala.“

„Najprv prinesiem tú whisky.“ Odkiaľsem si a rýchlo odídem, vedomá si toho, že ma Mary odprevádza pohľadom. Mám plné vrecká nakradnutých, *nazbieraných*, vecí a kto-si v tomto klube o tom vie – myseľ mi pracuje na plné

obrátky. Vrátim sa k baru, nahnem sa ponad pult a zavolám na Roba.

„Počuj, poznáš tamtie dievčatá?“

„Nepovedal by som, že ich poznám, ale chodievajú sem každý pondelok večer oslavovať.“

„A čo oslavujú?“

Z jeho pohľadu vyrozumiem, že sa mu môj záujem o ne nepáči. „Sú chodiaci problém.“ Vytiahne spod pultu dnešné noviny a s plesknutím ich pred mňa položí. Potom ukáže na titulnú stránku. „Patria k Štyridsiatim sloniciam.“

Pozriem na noviny a prečítam si prvých pár riadkov. „Kugangu ženských zlodejok?“ Zvláštne, ocko ich nikdy nespomenul. Zvyčajne nám hovoril o všetkých gangstroch hmýriacich sa londýnskymi ulicami, najmä o bratoch McDonalddovcoch, ktorí práve vedú vojnu s Talianmi pre stávkovanie na dostihoch. Stále o nich melie, huba sa mu nezavrie. O ženskom gangu však nepovedal ani slova.

Rob sa jedovato zasmieje. „Je to skôr roj kobyliiek, ktorý okráda slušných ľudí. Ich vodkyňa Mary Carrová už za tento rok bola niekoľkokrát pred súdom.“

„A nikdy ju neodsúdili. Ako je to možné?“

„Môžu si ju chytať, koľko chcú, ale pokiaľ nenájdu jej lup, sú to len dohady. Vracia, že všetko necháva kdesi v sklade a potom to rozpredá skôr, než to poliši vystopujú. Po celom meste má všemožné konexie, najmä na vplyvných mužov. Prinajmenšom viem, že sa spojila s McDonalddovcami.“

Silno si zaborím prsty do dlaní, až mi po nich zostanú hlboké ryhy. „Máš na mysli gang zo štvrte Elephant and Castle?“

Prikývne.

„Vie Kate Meyricková, čo sú zač? Prečo im dovolí chodiť do jej klubu?“

„Tipujem, že pre ten tučný balík, ktorý tu každý pondelok nechajú. Kate má rada dobrý výmenný obchod – láskavosť za láskavosť.“

„Ako to všetko vieš?“

Naleje šampanské do pohára. „Mám dobré uši. Poznám všetky možné tajomstvá. To je totiž bremeno výčapníka za barom.“ Nezníe naštvane, skôr unavene. „Vieš, čo sa povráva... každý tu v Soho má nejaké tajomstvo.“

Neuvedomím si, ako sa tvárim, až kým nezmení nezaujatý výraz na rovnako utrápený ako môj. „Čo sa deje?“

„Ale nič,“ odvetím neurčito a mávnem rukou. „Iba som o gangoch počula hrozné veci.“

Vie, že klamem, pretože rýchlo povie: „Pošlem k nim niekoho iného.“

„Nie,“ odvetím až príliš rýchlo a príliš drsne. „Zvládnem to.“

„Počúvaj, Alice, ak vieš, čo je pre teba najlepšie, stiahni chvost a drž sa od tých dievčat ďalej.“

Zhlboka sa nadýchnem, vystriem sa a vychutnávam si jeho obavy. „Už nie som dieťa, viem sa o seba postarať. Súdiac podľa tvojej mladučkej tváričky by som mohla byť staršia než ty, vyzeráš ako mláďatko.“

Naštvane skrúti pery a podá mi Magginu whisky. „Určite tam nepošlem inú servírku?“

„Povedala som, že to zvládnem.“ A schmatnem pohár.

Cestou do boxu na mňa ešte zakričí: „A už nikdy mi nepovedz mláďatko! Toto je tvár muža, počuješ? Tvár muža!“

Vrátim sa k Maggie a Mary Carrovej a zachmúrene pred ne položíim drink. Najlepšie bude, keď s tým rýchlo skončujem a nenechám to zájsť ďaleko. „Vďaka, ale nemám záujem a budem rada, ak si vedomosť o mojom zbieraní necháte pre seba. Túto prácu potrebujem.“

Maggie si ma nevšíma a hodí do seba whisky na jeden šup, ale Mary Carrová mi zovrie zápästie a zaborí mi doň dlhé úhľadné nechty. „A prečo nie?“ premeria si ma. „Maggie mi povedala o tebe a tvojej rodine všetko. Okrem toho, máš na to naozaj talent.“

Odtiahnem ruku, cúvnem a potichu zasyčím. Žiarlivosť, ktorú som pred chvíľkou cítila pri pohľade na svoju kamarátku, ktorá sa vypracovala vysoko nad svoje skromné pomery, práve pohasla. Viem totiž, že má okolo krku neviditeľnú reťaz. „Šetrite si svoje sladké rečičky na niekoho iného. Ja sa ku gangom nepridávam. Je to pravidlo rodiny Diamondovcov.“

Vypúli oči. „Tvoja rodina v tom zrejme nemá jasno. Gang totiž je rodina. Gang je domov. A ten náš je zároveň sestersvo. O svoje dievčatá sa starám.“

Vyprsknem do nekontrolovateľného smiechu, na čo sa Maggie jemne zachmúri, no absolútne si ju nevšímam. Dobre vedela, že nepochodí ďaleko, ak sa ma pokúsi naverbovať do gangu, no aj tak to skúsila. „Odpoveď je aj naďalej nie.“

To Mary Carrovú umlčí. Namiesto toho sa mi intenzívne díva do očí, akoby dúfala, že v nich čosi zahliadne – možno nejakú slabinu? Niečo, čím by ma zmanipulovala a dostala na svoju stranu. Možno práve u svojich dievčat takú slabinu našla.

Pri mne to však nehrozí.

Som dcéra svojho otca. Nemám žiadnu slabinu, žiadnu nežnejšiu stránku. Mňa niekto len tak ľahko nezmanipuluje ani nezlomí. Som z ocele.

„Smiem vedieť prečo?“

„Áno,“ odpoviem chladne. „No nesľubujem, že vám poviem pravdu.“

Zasmeje sa, ale pôsobí to silene. „Maggie mala pravdu, že si tvrdohlavá a zaťatá.“

„Zaľatá?“ Donútim sa do rovnakého smiechu, akým ma obdarila aj ona. „To, že povedala Maggie Hillová?“

Maggie sa na mňa od prázdneho pohára ani nepozrie.

Mary si prekríži ruky na hrudi. „Dúfam, že zmeníš názor.“

„Zavolajte ma, ak budete chcieť ďalšie drinky, dámy.“

Keď odchádzam, začujem Maggie povedať: „Vravela som ti, že to bude strata času.“

Na konci zmeny vyjdem zadným vchodom na vysvietenú ulicu Soha, na ktorej parkujú štýlové automobily a kde sa prechádzajúce páriky bozkávajú vo svetle pouličných lúčov. Hudobníci stále kde-tu na rohu vyhrávajú, a hoci takto neskoro je trhovisko na Berwickskej ulici takmer prázdne, stále si viem vybaviť vzdialenú ozvenu pokrikov predavačov v stánku. Zhlboka sa nadýchnem, naplním si pľúca nočným vzduchom a pomaly pripravujem ubolené nohy na nočnú prechádzku domov.

„Hej, ty!“ zavolá na mňa hlas zo súkromného bočného vchodu do klubu, ktorým chodievala dnu zrejme iba Kate. Patrí plecnatému chlapíkovi, ktorý má očividne pod čapicou. Žmurká na mňa. „Si jedno z Katiných dievčat? Šesť šilingov za tanec a dve libry za niečo viac, čo? Je to cena hodná trochu zábavy?“

Znovu sa pozriem k bočnému vchodu. Kate nič nevravela o tajnom vchode pre chlapov, ktorí sa chcú trochu zabaviť, a určite to nemám ani v opise práce.

„Som iba servírka,“ odbijem ho. „A keďže evidentne nepotrebuješ žiaden drink, daj si odpich, dobre?“

Priblíži sa ku mne. „Tak tri libry? Mám rád vysoké ženské.“

Vyžaduje si to značné úsilie, ale ovládnem sa a prudko vydýchnem. „Kiežby mi boli tučkovia po chuti.“

Úškrn, ktorý mal na tvári, zmizne. „Aká papuľnatá. Si drzá, pipka. Budem sa na teba sťažovať Kate Meyrickovej. Vyrazí ťa.“ Vytiahne ruku z vrecka a lačne ma chytiť za prsia. „Alebo sa dohodneme aj inak?“

Ani sa nenazdám a zachváti ma čistý hnev. Schmatnem ho za zápästie a tvrdo mu ho vykrútim, kým nezačne skučať od bolesti.

„Som iba servírka,“ zopakujem súcitne.

Myká sa a funí.

„Je všetko v poriadku?“ Začujem Robov hlas a obzriem sa. Stojí v hlavnom vchode s cigaretou v ruke, no je ostrážitý a lačný, ako keď lovecký pes zavetrí stopu. Zasyčím a uvoľním zovretie.

„V najlepšom.“

Rob ukáže bradou na muža. „Mali by ste si vziať taxík, pane. Je načas ísť domov.“

Muž na nás len zíza, o čosi dlhšie pohľadom spočinie na Robovom ohybnom svalnatom tele a potom sa odtacká preč. Potrasiem hlavou a uvoľním zovreté ruky.

Rob si ma prezerá. „Ublížil ti ten darebák?“

„To ja jem,“ odvetím rázne. „Keby som chcela, zlomím mu ruku.“

„Ajaj. Ktorý chlap by nechcel hrdinsky zachrániť dievča?“

„Nie som žiadne dievča a nepotrebujem záchrancu.“ Viem, že som naňho až príliš hnusná, no stále som naštvaná a istá časť môjho ja sa chce za tým kreténom rozbehnúť a prinútiť ho oľutovať, že sa vôbec na mňa pozrel.

„To vidím.“ Pokrúti cigaretou medzi prstami a ponúkne mi šluk. Krátko si potiahnem a vrátim mu ju. Dym mi naplní pľúca a spomalí moje splašené srdce.

„Kto ťa to naučil?“ vypytuje sa.

„Kto ma naučil čo? Povedať mužovi nie alebo mu zlomiť ruku, keď ťa nepočúva?“

Uškrnie sa. „Oboje.“

„Môj otec.“

„Zvláštne, učiť niečo také mladé dievča.“

„Viac otcov by malo učiť dievčatá biť sa, rovnako ako to učia synov. Svet je plný násilia a Londýn nie je výnimka.“

„Len určité štvrte,“ opraví ma. „A určité časti sveta. Nemusí to byť všetko alebo nič. Sú aj iné možnosti.“

Zachehcem sa. „Chceš mi naznačiť, že som sa s tým debilom mala namiesto toho porozprávať? Určite by ma ten všivák počúval.“

„To netvrdím, len vravím, že občas sa dá bitke vyhnúť.“

Narovnám plec a vážnejšie si ho premeriavam. „Koľkým bitkám si sa už vyhol ty?“

„Nie mnohým.“ Hlas má akýsi zastretý a obzerá si topánky. „Chcem iba povedať, že ak človek okúsi skutočnú vojnu, vidí veci inak.“

Zrazu ma zaplaví obrovská vlna ľútosti. Takmer všetci muži v tomto meste šli bojovať do Francúzska, ale napriek tomu by som to naňho s jeho bezstarostným šarmom a dôvtipom vôbec nepovedala. „Nemala som byť na teba taká. Môj brat Tommy bol vo vojne, a keď sa vrátil, bol na tom horšie, než keď odchádzal.“

Prikývne. „To väčšina z nás.“

Túžim, aby doňho zasa vstúpil život. Nech opäť zbadám ten úškrn.

„Nuž, tak ďakujem... pekne.“

Chvíľu sa smeje. „Však si sa to musela prinútiť povedať?“

„Neskutočne.“ A dramaticky zagúľam očami.

A vtom sa ten úškrn vráti. Opätujem mu ho a ukážem na súkromný vchod.

„Netušila som, že *Štyridsaťtrojka* je aj bordel.“

V očiach mu nebaďať ťiadne pohrdanie, keď mi začne vysvetľovať: „Veľa osamelých chlapov po príchode z vojny túťi po troche útechy. V hoteli *Piccadilly* ponúkajú to isté. Päť ťilingov za pesničku a tanec.“

„Tuná im ťačia len dva ťilingy a už majú dievča v posteli?“ nedokážem zabrániť zlosti, ktorá sa mi vrýva do tváre.

„Kate ti neponúkala oboje? Prácu servírky aj utešovačky?“

„Utešovačky?“

„Tak to nazýva.“

„Chceš povedať kurvy,“ opravím ho a potrasiem hlavou. „Myslela som si, ťe Kate je iná, preto som tu aj chcela pracovať. Predstav si to, ťenská a majiteľka nočného klubu! ťiadne policajné razie, pokúša zákon pri každej príležitosti a je na vrchole.“ Rozprávam čoraz hlasnejšie. „Ukázalo sa, ťe je ako všetci chlapi a len zneužíva to, čo majú ťenské medzi nohami.“

„Nepovedal by som, ťe zneužíva,“ poznamená a ukáťe na niektoré z utešovačiek, ktoré práve vyšli von. Majú na sebe trblietavé lamé a okolo krku reťaze perál. I keď nie sú také krásne ako Mary a jej gang, vyzerajú oveľa lepšie než ktorékoľvek dievča, s ktorým som vyrastala.

„Chceš mi povedať, ťe ak chcem čokoľvek luxusné alebo pekné, mám si to ukradnúť ako Mary alebo predať vlastné telo ako tieto dievčatá? Myslíš si, ťe my ťeny máme iba tieto dve možnosti?“

„Kašlem na to,“ vyhrkne. „Nesúdim ťenu za to, čo je ochotná spraviť pre pekné perly. Sám nie som ťiaden svätec, preto do nikoho nehádzem kameň.“

Prekrižím si ruky na hrudi. „Predtým si povedal, ťe v Sohu má každý tajomstvo. Aké je to tvoje?“

„Prezradím ti ho,“ začne, „ale len ak mi dovoľíš zobrať ťa na raňajky.“

Pomaly zažmurkám. „Takmer som pred tvojimi očami zlomila chlapovi ruku a ty ma voláš na rande?“ Všimnem si, že sa znovu červená. „Pozývaš na raňajky všetky nové dievčatá alebo iba tie pekné?“

„Iba tie pekné,“ utrúsi so šibalským pohľadom a opäť mi ponúkne svoju cigaretu.

Tentoraz ju mávnutím ruky odmietnem. „Nemôžem.“

„Nemôžeš alebo nechceš?“

Obídem ho a skôr než odídem, dodám: „Možno oboje?“

DRUHÁ KAPITOLA

Takto neskoro už nie je na lambethských uliciach nikoho. Priam túžim začuť klopot kopýt na mačacích hlavách a burácanie autobusov. Ticho mi pripomenie, že som sama a neustále sa preto obzerám na tienisté miesta, či niečo nepostrehnem. Tichý Londýn je nebezpečný Londýn.

Ozve sa trúba a zrazu za sebou začujem automobil. Takmer vyskočím z kože a už-už siaham po noži za podväzkom, keď zrazu pri mne zastaví Ford Model T a vyskočí z neho Maggie.

„Mala by si si vziať taxík. Nie je bezpečné prechádzať tadiaľto v noci osamote.“

Zamávam na ňu motýlikovým nožom v ruke, snažiac sa ukryť triašku. „Vždy so sebou nosím niečo ostré, Mags.“

Udržiam s ňou očný kontakt a zo všetkých síl sa usilujem nevyvalovať oči na jej auto. Ani si neviem predstaviť, že by som mala vlastné, nieto nové hodvábne pančušky. Zachváti ma vlna žiarlivosti, no potom si pripomeniem, akým spôsobom k tomu všetkému prišla.

„Nech ti ani nenapadne volať ma znovu do tvojho gangu,“ poviem priamo.

„Dovoľ mi odviezť ťa domov. Vôbec sa o tom nemusíme rozprávať. Bude to len pomoc priateľky priateľke. Musia ťa bolieť nohy.“

Doslova mi pulzujú, keďže som celú noc lietala po klube hore-dolu, no neverím, že jej ide iba o dobrý skutok. Maggie,

ktorú som poznala, by sa len tak ľahko nevzdala. „Kráčať ešte dokážem.“

„Chcem, aby si mi robila spoločnosť,“ trvá na svojom a prejde k autu, aby mi otvorila dvere spolujazdca. „Je to iba odvoz.“

A akoby mala pod palcom počasie, začne mrholiť. Vrhnem na ňu pohľad, na čo sa zlovestne zaškľabí. „Hádam nepôjdeš domov pešo v daždi?“

Sťažka si vzdychnem, vzdám protesty a naskočím do auta. „Trúfaš si ísť do Mintu v takomto aute a oblečení? Potom sa nečuduj, keď ňu niekto prepadne.“

Zasmeje sa, ale nič na to nepovie. Celú cestu drží slovo a Mary ani gang nespomenie. Zavládne medzi nami zvláštne ticho. Sme dve priateľky, ktorých životné cesty sa rozdelili. Tak veľa sa jej toho chcem opýtať, ale namiesto toho len zízam z okna a pozorujem udržiavané rezidencie a obchody, ktorých s každou minútou ubúda.

Denné svetlo v Lambethe je božské. Pod rúškom neľútostného slnečného svitu si ulice žijú vlastným životom. Cestou do práce prechádzam okolo stánkov s plnými košíkmi a debnami zeleniny ukrytými pod svetlými prístreškami, antikvariátov s pokladníkmi pokrikujúcimi na zákazníkov na chodníku a míňam mužov i ženy korzujúcich v odevoch ušitých na mieru s veselými žiarivými úsmevmi.

Cestou domov v noci je však jediným príjemným výjavom ospalých ulíc pouličný organista s ošarpaným organom, natráčajúci klobúk a prosiaci o almužnu. Už som sa zmierila s obooma časťami dňa. Aj s chaotickou povahou londýnskeho dňa, aj s desivým tichom tesne po východe mesiaca.

Zhlboka sa nadýchnem, uvoľním plec a pohodlne sa usalaším na sedadle, až kým pokojná blaženosť nepominie

a nezbadám na obzore svoju štvrť s názvom Mint, kde sú cesty od londýnskej špiny samá čerň.

Komisár Horwood našu štvrť premenoval na „okrsok kriminálnikov“. Je to pochmúrna štvrť, v ktorej sa vám sadze z komína usadia na šatách i tvári a nikdy ich úplne nezmyjete. Keď u nás zabijú človeka, policajti sa ani neobťažujú prísť na miesto činu vediac, že telo i dôkazy budú už dávno fuč. Je to brloh zlodejov, vrahov a klamárov – ľudí, ktorí sa pretĺkajú životom vďaka svojmu pochybnému talentu.

Výklad maminho obchodu je malý. Je na ňom ošarpaný pútač, ktorý pozýva ľudí dať si vyveštiť z ruky. Nie je to bohviečo, ale napriek tomu k nej prichádza plno zákazníkov túžiacich po odpovediach a dúfajúc, že od nej odídu s dobrými správami. A moja mama ich veru nesklame.

Maggie zaparkuje oproti cez ulicu a znechutene si z auta obzerá okolie. Kým sa jej rodina, Hillovci, neodťahovali do Čínskej štvrte, boli pravou rukou môjho ocka.

„Nechápem, ako tu môžeš zostať,“ odfrkne napokon. „Ako sa sem dokážeš vracť po čase strávenom v Sohu, kde vídaš ľudí užívajúcich si život?“

„Kvôli rodine,“ pripomeniem jej. Načiahnem sa po kľúčke a vystúpim z auta.

Rýchlo ma nasleduje. Obíde vozidlo a zadíva sa mi do očí, skôr než zmiznem v obchode. „Sľúbila som ti, že v aute budem držať hubu.“

Potrasiem hlavou. „Mohlo to ostať len pri kamarátskom pozdrave, no ty si z toho musela urobiť niečo osobné. Musela si sa postarať o to, aby som nadobudla pocit, že ma absolútne nepoznáš a že si sa zmenila tak veľmi, až ti nedokážem odpustiť.“

„Ale, ale, koľko drámy. Som si istá, že prachy by sa ti zišli.“

„My sa nejako pretlčíme. Vždy prežijeme.“

„Takže plánuješ naveky prežívať, hoci by si si mohla užívať?“

Stisnem si koreň nosa. „Prečo na mňa tak veľmi tlačíš? Po celý ten čas si bola v Londýne, ale nikdy si ma nevyhľadala.“

„Mary odo mňa ešte pred rokmi chcela, aby som ťa zverbovala, ale neurobila som to. Keď však vyhlásila, že ťa vyhľadá osobne, pohrozila som jej, že odídem z gangu.“

Mierne nadvihnem obočie. „Vidno, ako si jej dnes večer odporovala.“

Ako odpoveď len vystrie plecيا. „Lebo keď som ťa zbadať, uvidela som v tebe niečo sľubné. Hoci si nesmierne vážim, čo Mary vybudovala, viem, že by sa jej zišlo expandovať. Mieriť vyššie. Čeliť výzvam, ktoré doteraz odmietala z presvedčenia, že nám bude lepšie, ak nebudeme mať veľké oči. Viem však, že dokážem toho oveľa viac. A aj dievčatá. Stačí im iba správny príklad. Ak im my dve ukážeme – ak ukážeme Mary –, aké majú možnosti, budeme viac než len zábavkou novín. Budeme vážnou londýnskou hrozbou. A zapíšeme sa do dejín.“

Pomyslím na to, čo by ma mohlo čakať, a znovu pocítim závišť. Keď sme boli malé, nebolo ničoho, čo by sme spolu nezvládli. Teraz v dospelosti sa naše možnosti zdajú nekonečné. Zachváti ma však obozretnosť – nielen voči myšlienke pridať sa do gangu, ale aj voči dôvere k Maggie. Nemyslím si, že jej opäť dokážem veriť.

Prekrižim si ruky na hrudi a prižmúrim oči. „Chceš ma zverbovať len preto, lebo mi neprekáža vyhrnúť si rukávy a zašpiniť si ruky, alebo preto, lebo si odjakživa chcela svojím bratom dokázať, že ich nepotrebuješ na to, aby si bola dôležitá?“

„Vôbec tu nejde o nich.“

„Neklam a buď ku mne úprimná. Je to to najmenej, čo pre mňa môžeš urobiť.“

„Vari nechceš viac než len toto?“ rozhodí rukami okolo seba a ukáže na smogom zaliate ulice. „Keď sme boli malé, stále sme o tom trkotali – chceli sme prerásť celý Mint. Odkedy ťa poznám, nerobíš nič iné, iba sa obetuješ pre svoju rodinu a naprávaš Tommyho chyby. Kedy už pochopíš, že stačilo?“

Zúrim. „Ako malé sme snívali o svete, ktorý neexistuje.“ Dovolím si jej plne závidieť to štýlové auto, keďže v takom sa už nikdy v živote nepoveziem. Vpálím si ho do pamäti predtým, než sa s ňou rozlúčim. „Veľa šťastia, Mags.“

Nechám ju stáť na ulici a vojdem do obchodu.

Môj príchod ohlási zhrdzavený starý zvon visiaci nad dverami. Vnútrajšok sa od ponurého vonkajšku líši len trochu, a to zažltnutým osvetlením. Mama na mňa vzhliadne od tarotových kariet rozložených na stolíku so spraným rozstrapkaným obrusom tmavočervenej farby – jej obľúbenej. Keď som bola malá, obývali sme obe poschodia domu, no po Tommyho odchode si mama otvorila veštiareň a zmenila prízemie na desivú farebnú scéneriu osvetlenú asi tuctom sviečok. Steny pokrývajú obrazy zvierat a na stolíkoch vedľa kresiel pri dverách sú rozhádzané fľaše s akýmsi svinstvom i bylinkami, fialové krištále, a dokonca aj zopár zvieracích kostier.

Mojím najobľúbenejším kúskom v obchode je jej „kniha mŕtvych“, malý zápisníček s nákresemi a poznámkami, ktorý využíva počas svojich seáns. Jej metódy sú pri každom klientovi iné. Niekedy im číta z kariet alebo dlaní, príležitostne im dokonca veští zo sklenenej gule a hundre si popod nos vymyslené hlúposti, aby to vyznelo tak, že rozpráva cudzími jazykmi.

Všetko sú to iba lži. Dokonalá, rokmi vycibrená šaráda. Jej jediným skutočným talentom je čítať v ľuďoch, čo som po nej pravdepodobne zdedila.

„Alice!“ zvolá, pribehne ku mne po vŕzgajúcej podlahe, chytí ma za bradu a pobožká na líce. „Tak čo, aký bol prvý večer v práci? Sú Kate i klub také, ako si dúfala?“

Nie celkom, ale nemám dôvod povedať jej to. „Iste, som šťastná ako blcha. Chodí tam veľa zazobaných čurákov, ktorým stačí trochu viac šampusu a už sú pod parou.“

Uškrnie sa a v očakávaní mi nastaví dlane. „Tak ukáž, čo máš!“

Prevrátim vrecká plné nakradnutých čaciek a mama ich začne triediť dumajúc, čo môže predať a čo má radšej odložiť. Úlovok, ktorý si nechávame, sa nám zide, kým je ocko v base. Občas sem zájdu Tommyho kamaráti, hundrúc čosi o nevyrovnaných dlhoch, a my ich rady vyplatíme niečím nablýskaným. Inokedy sem zas zabľúdi ktosi z Mintu, keď potrebuje nové topánky alebo teplú stravu.

„Plodný večer,“ pochwáli ma.

„Aj tu?“ spýtam sa a ukážem na balíček kariet.

Trochu sa začervená. „Bola tu jedna ženská a hľadala spôsob, akým sa zbaviť manžela. Povedala som jej, že také služby neponúkam.“

Vidím, že klame. Len ja ju totiž poznám tak dobre. Vtedy sa jej rozšíria nozdry a pomerne dosť sa ošiva. Nech už spraví akýkoľvek pohyb, znamená to, že nevrávi pravdu. Zafuním a podídem k policiam s knihami, kde je naspodku ukrytá malá priehradka, do ktorej si ocko odkladá vreckové nože. Má ich dokopy šesť, ale keď otvorím priehradku, nájdem ich v nej iba päť.

Ocko zbrane neznáša a tvrdí, že by sa mali použiť len ako posledná možnosť. Preto vlastní iba jedinu, ktorú má mama

strčenú pod matracom, no pod dlážkou v kuchyni má zato asi stovku rôznych nožov.

„Zbláznila si sa? Predala si jej nôž?“

Založí si ruku v bok a prerývane si vzdychne. „Bolo ťažké odmietnuť, čo ponúkala. Prišla sem nájsť odpovede a chcela, aby som jej z dlane vyveštila, že s jej mužom bude amen. To by sa však nestalo, Alice. Ublížiuje jej, preto som jej poskytla spôsob, akým sa mu pomstiť.“

„Nepredávame zbrane ani drogy.“

„A držíme sa bezpečne bokom, kým je otec preč,“ odverklíkuje mama znechutene zvyšok mantry.

„Bezpečne,“ zdôrazním a lusknem prstami. „Ja vykrádam ľuďom vrecká a ty zas kradneš rozumy. Ockove príkazy.“

„Sme úplne v bezpečí,“ uisťuje ma. „Bola to len taká jednorazovka.“ Stíši hlas a prejde do šepotu. „Bude to naše malé tajomstvo, otec o tom nemusí vedieť.“

Zafuním a zagúľam očami, akurát keď Luisa zbehne po schodoch. Obtrie sa mi dlhými blondavými vrkočmi o tvár a tenkými rúčkami ma objíma okolo krku. Narodila sa chorľavá. Mama si bola istá, že to neprežije, ale napokon sa mýlila.

Snažíme sa ju držať ďalej od našich menej príjemných rodinných aktivít. Chcem, aby bola čo najdlhšie nevinná, hoci na nelegálnu povahu toho, čo robíme, je čoraz zvedavejšia.

„Mama predala tej ženskej nôž,“ žaluje. „Všetko som počula!“

„Ticho, Luisa,“ zasyčí mama.

„Vravela som jej, že nemala. Ocko bude peniť od zlosti. Dovolila mi čítať z dlane niekoľkým klientom. Tiež som ich oklamala.“

Mama vzdychne a poznamená: „Kázala som ti ísť do posteľe. A nechcem už počuť ani slovo, ty uličnica!“

Luisa sa obráti ku mne, zagúľa očami a mamu si nevšíma.
„Myslíš, že to má jej muž zrátané?“

„Nehovor tak,“ zahriaknem ju a ženiem ju hore schodmi.
„Čochvíľa prídem za tebou. Bež mi zohriať posteľ.“

Zachmúri sa, ale počúvne ma. Len čo vyjde na poschodie, pozbierame s mamou môj lup. Zvláštne: čím dlhšie zízam na všetky tie krásne veci, ktoré som zozbierala, tým viac myslím na Mary Carrovú, jej krásny púdrový pléd a gang zlodejok. A na pocit, keď som sa viezla s Maggie v aute.

V mysli mi tancujú obrazce jej prepracovanej členky.

„Pamätáš si, keď ocko hovoril o gangu Štyridsiaticich sloníc?“

„Boli ich plné noviny,“ podotkne mama nezaujato a potom sa zachichoce. „V celom Londýne narobili poriadny cirkus.“

„Pridala sa k nim Maggie.“

Sledujem, ako skepticky nadvihne obočie. „Maggie Hillová?“

Zovriem pery a potom prikývnem. „Dnes večer som ju stretla.“

„Panebože, veď sú to už roky.“ Dá si ruku v bok. „Už bola za bratmi?“

„Nie... a ani to neplánuje. Prišla aj s gangom do *Štyridsaťtrojky*. Ich vodkyňa ma videla zbierať a povedala, že mám talent.“

Odfrkne. „Zbierať?“

Pokrčím plecami. „Takto to nazvala. Mami, mala si vidieť, čo mala na sebe. Úž...“

„Prestaň, Alice,“ skočí mi do reči a zvesí plecia. „Je mi jedno, čo ti natárala alebo čo mala na sebe. Spolčili sa s gangom z Elephant and Castle, čo znamená, že sú nepriateľky Talianov. Gangsteri vedú na ulici nekonečné vojny. To nie je nič pre nás a ty to dobre vieš.“

Zašklabím sa. „Tak ty predáš nejakej cudzinke nôž, ale ja nemôžem básniť o Mary Carrovej bez toho, aby si mi dala kázeň?“

„Maggie si ustlala v zlej posteli. Len nech sa v nej váľa.“

Potrasiem hlavou. Poberiem sa ku schodom, ale potom si na stole všimnem tri tanieri. Zastanem, zvrtnem sa a prepálím ju pohľadom. „Mala si tu dnes spoločnosť?“

Zaváha. „Dobre, Alice, len pokoj. A hlavne sa z toho neposer!“

Zovrie mi hrdlo. „Tommy je doma. Kde je?“

„Prišiel iba na večeru.“

„Kde je?“

„Nič to nie je.“

„Kurva, tak kde je?!“ kričím už príliš nahlas, ako divá zver, ktorá tu nemá žiadne miesto. Mám otcovu povahu, ktorá nado mnou občas zvíťazí.

Louisa po chvíli vystrčí hlavu sponad zábradlia a s otvorenými ústami sa díva na výjav na prízemí. „Chcela som ti to povedať. Mama mi to však zakázala.“

„Ty si nútila Louisu klamať?“ kypí vo mne hnev.

„Je v krčme,“ šepne mama roztrasene. „Prosím, Alice, nebuď našťavaná. Sotva môjho chlapčeka vidím. Nevyplaš ho.“

Odhasprujem dvere. „Keď tu bol naposledy, požiadala som ťa, aby si ho sem už nepúšťala.“

Prosebné za mnou vyjde až na ulicu. „Ty o tom nerozhoduješ!“

Ostro sa jej zasmejem do tváre. „Už sa stalo.“

A bežím k Ralphovi do krčmy. Je to jediné miesto v Minte, kde sa dá slušne najesť a napiť bez toho, aby ste sa stále museli obzerať ponad plece. Ralph počas vojny trafil do hlavy šiestich nepriateľských guľometníkov s jedinou guľovnicou a potom